

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΞΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Πρό ενενήντα περίπου χρόνων, ο Ένα μεγάλο άρσενάκι του Πέλας, τον ο παμπλουτο Έσπαφός άποικος δόν Αδωσάτιος, ο γαμπρός του δόν Φαβίου, ιδιοκτήτης ανεξαρτήτων χρυσωρυχείων στη βροχιά κοιλάδα του Χρυσού, ο άδαστος στην άνδρεια και στην καλύτερη κυριώς τρομερή, ο όποιος, παρ' όλα τα ξήνητα του χρόνια, διατηρού τη ιεραική του ανθρωπότητα, και η φροσύνη και τολμηρότητα Ροζάριο ή καρη του δόν Φαβίου. Ο Φαβίος, μαζί με το γενναίο σύντροφο του Πέπε, λείπει από μερες στην Κοιλιάδα του Χρυσού, όπου έχει πάει για να έποπτεύσει στην άποστολή ενός φαρτίου χρυσαριού. Μά ο καιρός περιάει και η άποστολή, η όποια έπρεπε να έχη έπιτροπεία στο μεταξύ, δέν φαίνεται ποθενά. Η Ροζάριο, ο δόν Αδωσάτιος κι' ο Βουαροξέ άνησυχού τρομερά για την τύχη του Φαβίου και των συντρόφων του. Τέλος, φτάνει στην άγροικία ο Πέπε, ο όποιος τους διηγείται ότι ο πατέρας της Ροζάριο κι' οι σύντροφοι του βρίσκονται άπο- κλεισμένοι από στην Λεπτοβόρμια στην Κοιλιάδα του Χρυσού. Άμέσως ο Βουαροξέ έρ- σάει με μεγάλη άποστολή, για να πάει να τους έλευση. Στην άποστολή αυτή συμμετέχει και την θέληση του παππού της, κι' η γενναία Ροζάριο, μαζί με τον νεο Ένδο Βαζιτάξ, ο όποιος της είνε άφοσιωμένος, γιατί του έδωσε καρπίε τη ζωή. Μεταξ' των άρχηγών των Ένδων που έπέτεθσαν κατά της Κοιλιάδας του Χρυσού, είνε κι' ο τρομερός λησταρχός ΟΟ' Σακάμε, τον ό- ποιον παρουσιάζει στο κεφάλαιο αυτό ο μυθιστοριογράφος.

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου)

Η πιο βαθιά γαλήνη βασίλευε κατά τις πρώτες πρωινές ώρες στην κατασκήνωση. Όλες η κρυγές των ζώων μακριά είχαν σπάσει. Μονάχα το τριώνιο κανενός κλαδιού ή το χάσμα κανενός βατραχίου δειχότανε κάθε τόσο τη σιωπή.

Αυτή η γαλανοκίνητη γαλήνη, αυτή η σιωπή, βάσταζε τριξί- τέσσερες ώρες. Έξωθεν άντιχρήσαν τότε και πάλι, σαν μια άπώσια συναι- λία, τα σφύρασμα των λύκων και τα σφρυγίματα των νυχτοπουλιών.

Η φωνή αυτές που γαλανοσαν τους κινδύνους, που έζωνε μέσα στο σκοτάδι της ή νύχτα, παρατάθηκαν έπί μερικέες στιγμές, ξυπνών- τας τους κοιμισμένους άνθρώπους.

Συγγράφον τα ζώα και τα πουλάκια τέντωσαν τρομαγμένα τ' αυτιά τους. Έπειτα, με τα φουθούρια διεσταλμένα, άνασαίνοντας τις άνα- ναφισσεις που έρχονε ο άνεμος, ταράχτηκαν σύγχρομα κι' άρχισαν να χρομετίζουν, χρομετίζονα από ένα άσέξηγο και ξαφνικό τρόμο.

Μεταξ' των πιο χρομισών γεγονότων που μπορούν να συμβούν σ' ένα καρβαδί, το όποιο βραϊσεται στην έρημο, είνε και η έσταμπί- ντα—λέξις Ισπανική που σημαίνει κοίρανα τρελλή, ματαιωμένη. Συγ- χρο, χωρίς κανένα φανερό άφορητό, τα άλογα και τ' άλλα ζώα ενός καρ- βαδιού, χρομετίζονα, άναμεσα στις έρημιές, από ένα φοβερό πανικό, ο όποιος προκαλεί τις μεγαλειότερες καταστροφές. Φτάνουν, τις περισ- σότερες φορές, μερικώς χρομετίζοντας άγριων θηρών για να σκορπίσουν ά- νευσε ένα τρελλό τρόμο, ο όποιος, μεταδιδόμενος από τα ζώα στους άνθρώπους, δημιουργεί τη μεγαλειότερη σύγχυση.

Ο Βουαροξέ, καταβλαίνοντας τη έπρόκλητο να συμβή, έδωσε το σύνθημα του κινδύνου, φωνάζοντας :

—Όλοι δρόμοι ! Έσταμπίντα !... Έσταμπίντα !...

Μέσα σ' ένα στιγμή, όλοι οι άν- δρες του καρβαδιού, τους όποιους είχαν ξεπνήσει κούβας οι χρομετι- σιώς των άλλων, βραϊσόντουσαν στο πάδι κ' έτρεχαν στα ζώα για να τα δέσουν στερεότερα.

Όσοσο δέν τα κατάφεραν να συγκρατήσουν όλα τα ζώα. Μερικά άπ' αυτά, σπάζοντας τα χαινώρια τους, άρχισαν να διασχίζουν με- γάλους κόλπους καλπάζοντας. Έ- πειτα, πών άκούγοντας πουν τις κρυαγές των κερών τους, δειξί- σαν την κατασκήνωση με μια ήλι- γιόδη ταχύτητα, κινώντας να τρέ- μη το έδαφος κάτω άπ' τα πόδια τους, κ' άνατρέποντας τα πάντα στο πέρασιμά τους.

Τέλος, με κίνδυνο να τσακιστούν άπάνω στα κάρρα που έβωναν την κατασκήνωση, ώρησαν προς την άπέραντη πεδιάδα, όπου κ' έξαφ- νίστηκαν.

Καμιά άνθρώπινη δύναμις δέν θα μπορούσε να τα συγκρατήσει στην τρομερή όρμη τους.

Μπρός στην είσοδο της σπηλις του, ο Βουαροξέ κούταζε, άνήσυχος, μά όχι και τρομαγμένος, αυτή τη σπηλή της άπεριγραπτης συγγίσεως που τη φωτίζει το γλοιά γεγγάρι.

Όσοσο, ένα άπ' τ' άλλα που είχαν ξεφύγει, δέν είχε κατοθή- ρει ν' άκούσθησε τους συντρόφους του στην έξοδό. Με τη χούτη η άνορθωμένη, με φουθούρια που άρχιζαν, με μάτια βλοσυρά και φέ- γερά, άφού διεύγαγε πολλούς κόλπους μέσα στο έσωτερικό της και σπινώσσεως, τραβήσε τώρα και εθίβαν έμπρός, χρομετίζοντας κ' λίσσα.

Μά μπρός στο δρόμο του πύχρη ή σπηλή της Ροζάριο και το μαρι- σμένο ζώο, περνώντας άπ' αυτό, θα την ποδοπατούσε χωρίς άλλ' σκεπτόντας και τη νέα ζωή.

Ο Βουαροξέ, με μια ματιά που έρωξε, άντελήφθη άμέσως το κίνδυνο. Μά ήταν τολμ μακριά και δέν μπορούσε να προλάβη το κ' κό. Μία κροαγή άρρωσας ξεφύγε τότε άπ' το πλατύ του στήθος.

Μά τον τρομερό κίνδυνο, έπός άπ' αυτόν, τον είχε άντιληφθή κ' ο Βαζιτάξ, που το τριμερό σπύσμα της εγγονομασίνης του πρόσ- τε, νέα κόρη, τον είχε κάνει να τρέξη κοντά στη σπηλή της Ροζάριο ά- την πρώτη σπηλή της έσταμπίνας.

Τη στιγμή λοιπόν που το ξεφρονισμένο ζώο βραϊσόταν σ' άπόστο- λίμων βραμάτων από τη σπηλή που στεγάζε την κόρη του δόν Φαβί- ο, νεαρός Ένδος έκανε ένα πήδημα τήφους και βρέθηκε άναμεσα ά- τη σπηλή και το άφρισμένο ζώο.

Με μάτια γεμάτα φλόγες, κρατώντας στο άνορθωμένο χέρι του ένα βαρύ κεφαλόθρασση, ο Βαζιτάξ έβγαλε μία κροαγή τρομερή, ό- σ' άνθρώπινη...

Άν το ζώο δέν σταματούσε μπρός στο ζωντανό έμπόδιο που έ- φουθονόταν μπροστά του, θ' άνέτριπε τον Ένδο και θα τον ποδοπατού- θα τον έλευσε...

Μά η στάσι του Βαζιτάξ ήταν τόσο άποφασιστική, η χειρονομία του τόσο έπιβλητική, η κροαγή του τόσο τρομερή, όστε το ζώο, κ' νοντας ξεφρενικά προς τα πίσω, λοξοδρόμησε και, χρομετίζον άπ' τα τρέμα, έφυγε προς τα κάρρα που έβωναν την κατασκήνωση και τα πό- ρια, αυτή τη φορά, δεισχίσε σαν βέλος...

Η Ε Π Ι Θ Ε Σ Ι Σ

Μετά το νυχτερινό αυτό έπεισόδιο, το καρβαδί, μόλις ξημέρωσε, ξανάρχισε την πορεία του, εγκαταλείποντας στον τόπο της κατασ- κήνωσης δύο κάρρα, των όποιων τα άλογα είχαν φύγει...

Μονάχα αυτές τις ζήμες προζάλεσε η έσταμπίνα, γιατί, με έξ θανάτους, βρήκαν τ' άλλα ζώα που είχαν φύγει συγκεντρωμένα σε μερικόν μιλίων άπόσταση άπ' την κατασκήνωση.

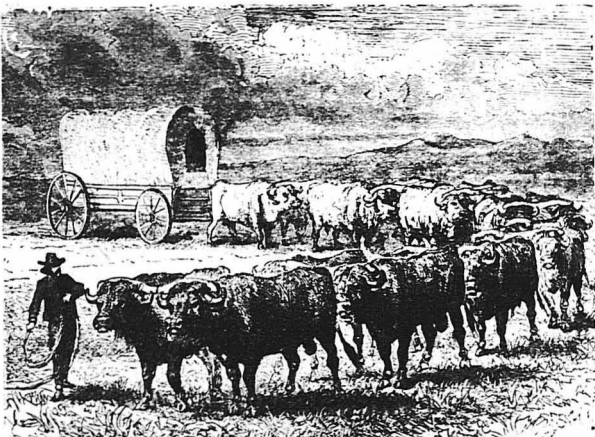
Όπως ήταν φυσικό, το γεγονός αυτό άποτελούσε τώρα θέμα συζη- τήσεως όλων και καθένος ξεξέφρε σχετικώς τις χροίσεις του.

—Ήταν ένα καταχθόνιο π' γνασμα των Ένδων ! έλεγε ο Πέ- πε.

—Ναι, έκανε με βεβαιότητα ο ο Βαζιτάξ, Μμήθησαν τα ούρα άσπιατα των λύκων για να προ- κέψουν την έσταμπίνα. Μά αν η κροαγές τους ξεφρενίσαν τα αυτιά των ζώων, δέν ξεφρενίσαν και τα αυτιά ενός Κοιάγγη, όσ' εγώ...

Τότε ο Βουαροξέ, με έξαφρη γεμάτη άνησυχία, έπροέθεσε σ' αυτός :

—Όστε αυτές οι παλιάνθρωποι άνακάληψαν τα ίχνη μας, παρ' ό- λα τα μέτρα που έλαβα για να χρομετίζω άπ' αυτούς. Όστε έ- νε ένδεχόμενο να τους συναντή- σοιμε στο δρόμο μας ; Θά ήθελα να τους άποφύγοιμε πριν φτάσω- με στην Κοιλιάδα του Χρυσού.

Το καρβαδί το άποτελούσαν κάρρα, συρμένα από πολυάριθμα βάρια...

γιατί κάθε συμπλοκή μαζί τους είναι φριχτό να ξεσπασθεί τις δυνάμεις μας.

Οι τρεις άνδρες άρχισαν τώρα να συσκέπτονται και στο τέλος αποφασισαν όπως ο Βασιτάς μαζί με δύο ζωνητούς να έναν άλλο Κομάτση σύντροφο του, άποστασίου από το άλλοιπουν χωράβι, πληγνόντας να ξεφρενίσουν το έδαφος μεροστιά.

Οι έφτά αυτοί ίχνηάται ξεκίνησαν άμέσως, ενώ οι άλλοι άνδρες ής άποστολής συνεχίζαν την πορεία τους, διπλωσιάζοντας τις προφράσεις τους.

Το μέρος των λευμόνων που διάσχιζαν τώρα ήταν μια άπέραντη αλλά, την όποια πότιζαν τα νερά του Μπαζιτά, ένας από τους μεγαλύτερους ποταμούς του Τεξάς. Το έδαφος ήγρό, γεμάτο βάλτους, ποιάζε μ' έναν άπέραντο άσφαλό βλαστήσιμο. Στο βάθος, μια μαζορά ποσειρά έφραζε τον όρζοντα.

Απ' την ήμια που είχαν ξεκινήσει απ' το έποστασιό του Λας - Λαγας, ή Ροζάριο, παρ' όλη την έννοια του πατός της, δεν χροτάει να θαυμάσει τα μεγαλοσητή τοπεία, από τα όποια περνούσαν και ή όποια της άδύσαν τις ήστορίες που της διηγόταν ο Βουαροζέ, ή ή τα των κινδύνων που διάτρεχε δεν την τρομάζε καθόλου.

Αλλάσι στο άλλοό της τόπια, προχωρούσε άνάμεσα απ' το Βουαροζέ και τον Πέλε, που λάβαιναν γ' αυτήν έντελής πατοζέες φρονόδες.

Έξαμα, ένας προβολισμός άνοσθήσε μαζορά, ή Ροζάριο έποσε ένα ήγος και, πλησιάζοντας το Βουαροζέ, του έφοξε ένα έσοματιόό βέλιμα.

— Άγνοό τη σημασία αυτό του προβολισμοό, άπάντησε ο τέλειος. Μα μού φάνεται ότι ο έχθος είναι κοντά...

Σ' ένα λίγο νεό προβολισμοό άνοσθήσαν.

Μήπως ο Βασιτάς συναντήθηκε τίποτε Ίνδοός; άτησε ή Ροζάριο άνοσθή γεμάτη άνοσθή.

Ηθαιών, άνοσθή έτε αυτός, ούτε οι ποτροφοί του Ξαναάρισαν άνοσθή, είτε Βουαροζέ.

Έξ άλλων, έποσθήσε ο Πέλε, από θα το μάθουμε.

— Λίγο, γιατί ο προβολισμοό άνοσθονε από το μέρος, από το όποιο βεδύομα.

Και το χωράβι πετάχινε την ποτατόν.

Μη κανέναν ζωάρομο προβολισμοό δεν άνοσθότανε πιά...

Έξαμα δίως ο Πέλε, ο όποιος προχωρούσε επί γεφάλης, έβγαζε μια δυνατή ζοιγγή. Είχε δη πορισμένο το έδαφος τρία πτώματα, κόκκινα από το αίμα, φριχδώς άκροθηριαμένο και με τα χροάνια τους γδαμμένα.

— Ήσαν τα πτώματα των δύο ζωνητών και του ενός από τους Ίνδοός που είχαν φάγει μαζί με τον Βασιτάς.

— Όπως φανόταν, οι δυστυχισμένοι είχαν πολήσει άκριβά τη ζωή τους. Ο ένας απ' τους ζωνητούς είχε το κορμί του τροπημένο, από τα πτώματα ίαγγης. Όσο για τον άλλο, ή σπασμένη κόνη μιας ζωακίνας, που το χέρι του έφαγγε άνοσθή με δόντια, έδειχνε πως είχε αντίστασή ως την τελευταία του στιγμή. Το θέαμα, που παρουσιάζε ο τρίτος, ήταν πραγματικά φριχαστικό : Οι Ίνδοί που είχαν ξεφορτώσει την καρδιά απ' το στήθος του.

Μα τί είχε άπογίνει ο Βασιτάς και ο έπιζών σύντροφοός του ; Αυτό άναρωτήθηκαν ο Βουαροζέ και ο Πέλε όταν είδαν ότι ο γενναίος Ίνδοός δεν ήταν μεταξύ των θυμάτων.

Έναρτίσαν όστόσο τα πτώματα και ή πορεία ξεακολούθησε, χωρίς αυτό το ληηρό έπεισόδιο να θλίψη πολύ τους άνδρες της άποσταλής, γιατί οι περισσότεροί απ' αυτούς ήταν συνηθισμένοι σε τέτοια γεγονότα και είχαν την καρδιά τους μεροντζήνη.

Ο Βουαροζέ, ή Ροζάριο και ο Πέλε, οι όποιοι ήξεραν τη γενναίότητα και την έπιτηδειότητα του Βασιτάς, δεν άνησώχησαν πολύ για την τύχη του. Ήσαν σχεδόν βέβαιοι ότι είχε κατορθώσει να σωθή.

Έπειτ' από πολλούς κόπους και δυσκολίες, γιατί το μέρος αυτό του δρόμου ήταν σχεδόν άδιάβατο για τα κάρα, έφτασαν κατά το βούλο στην άνοσθή της Καλιάδα.

Έκει, άρχισε ένα πεντόό δάσο. Έξαναν σταθιοό σ' αυτό το μέρος

και έστειλαν μεροζούς άνδρες να ξεφρενίσουν με προσοχή τα περζοφωρα.

Η κατασκήνωσις ζόντετε πιά να τελειώση, όταν ένας απ' τους σκοπούς άνάγγυε την άφιξη δύο καθολόορων, τους όποιους άναρωτίσε άμέσως : Ήταν ο Βασιτάς και ο έπιζών Κομάτσης.

Ο Βουαροζέ, ο Πέλε και ή Ροζάριο ένοισαν μια βελήνη ζωαρά, βλέποντας το γενναίο Ίνδοό να έπιστοζέη σούς και ίγης.

Οι δύο Ίνδοί ήταν γεμάτοι άνοσθή και φανόταν, όπως και τ' άλλοό τους, συνετριμμένοι από την ζωαρά.

Το φλογομένο πρόσωπο του Βασιτάς, τα μάτια του που έλαμπαν, φανέρονταν ότι έφερονε σπονδαία νέα.

— Ο πατέρας μου και οι ποκιστάται του ής μένον άγρονοι ! Έσε στον Βουαροζέ. Ο κίνδυνος είναι πολύ κοντά !

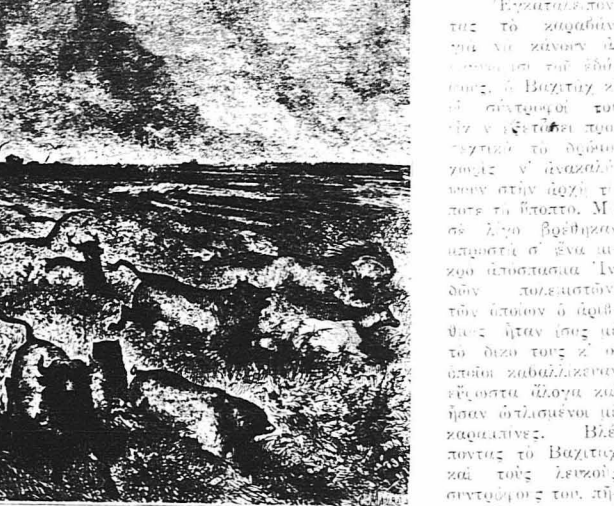
— Α ! Έκανε ο Βουαροζέ με ζωαήνη.

— Μήπως πρόκειται να μας έπατεθείν ο Ίνδοός; ρώτησε ο Πέλε, ο όποιος είχε τρέξει κοντά στους δύο ήλιους του. Καμωίτα ! Δεν θα με δυσωροστούς καθόλου αυτό, γιατί απ' την ήμια της άναρωτήσεως μας, ή πορεία μας είναι πολύ μακόντη και πολύτιμη ! Και πόσος είναι ο άριθμός των έχθρων που μας άκολουθούν ;

— Ο Ού Ίσάκιε, έπιστοζέη έκατον ποκιστοών, βοσκαίται στα ίχνη μας ! είπε ο Βασιτάς.

Λιούσε ο Πέλε έκανε σοδαρος και ο Βουαροζέ άναρωτίστηκε χωρίς να θέλη, άκούοντας το άπισσο αυτό όνομα. Πώς, έπ', ποίος συνθήρες, ο τρωικός Ίνδοός άγγηρός είχε κατορθώσει να άνακαίρη τα ίχνη τους ;

— Όταν ο Βασιτάς έλαρε μεροζούς ποροζέ, γιατί ήταν ξεαντήμενος από την πείνα, άρχισε να διηγόται τις περιπέτειές του.

Τα έλιγο ξεφανίστηκαν μέσα στην άπέραντη πεδίοδα

και ζωαήνη. Όστόσο, ο Βασιτάς θέλησε να άπειθήνη μεροζέ έφοτήσε σ' αυτούς τους Ίνδοός. Οι λεικοί σύντροφοί του, άκούοντας τις άπάντησεις τους που είχαν προληητικά τάνα, έτοιμασαν τις ζωακίνες τους, μα ο Βασιτάς τους καθήσχεσε, και έτσι ζωακίνασι από τους Ίνδοός, χωρίς να ρθούν στα χέρια.

Έτοιμαζόνταν να γροισουν πίσω, όταν έξαμα ποκιστοών σύντροφοί, που πορισότανε ζωακίνοι μέσα στα δέντρα, τους άκρηξαν ζωακίνα.

Μια μαλασμένη συμπλοκή άρχισε τότε, κατά τη διάρκεια της όποιας πληγώθηκαν οι δύο λεικοί σύντροφοί του Βασιτάς και ο συμπλοκώτης του.

Καταδιωζόμενος από ένα Ίνδοό, ενώ οι άλλοι άποτεισίοναν τους πληγωμένους, ο Βασιτάς γορσε έξαμα πίσω, και έπειτα από μια μικρή πάλη, έάπλωσε κάτω το δούθη του. Τον πλόωσε μάλοτα σοδαρά και κατορθώσε να τοό άποσάση την διολογία, ότι αυτός και οι σύντροφοί του ήταν πρόσωπα του Ού Ίσάκιε. Συγγρονός ο πληγωμένος Ίνδοός τον πληροφόρησε ότι ο Ού Ίσάκιε ήταν άποφασισμένος να έπειθεί έναι τον των λεικώων που πήγαναν στην Καλιάδα του Χριστοό.

— Μα ποίος τον πληροφόρησε αυτό τον διάβολο, ότι ληγαίνομε στην Καλιάδα του Χριστοό; ρώτησε ο Βουαροζέ.

— Ο Άνοίνα ! άπάντησε ο Βασιτάς. Ο Άνοίνα, ο όποιος συνεληφθή αιχμάλωτος και φέροθηκε σαν άνανδρος ποδοτής.

— Ο άθλιος ! φώναζε ο Πέλε.

(Άκολούθησι)